

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 176. An & cujus superioris consensus præcedere debeat actum alienationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

non vero officialis seu Vicarius Episcopi sine hujus speciali commissione. Unde notandum, superiorem duplici modo posse præstare auctoritatem suam vel consensum alienationi. Primò tanquam qui ipse alienet, seu sit principalis Author alienationis. V. g. Episcopus alienans bona ad mentem suam spectantia cum consensu Capituli Cathedralis. Vel alienans bona ecclesiæ inferioris sibi subiectæ vacantis, constituto ei defensore, cum consensu Capituli vel conventus ejusdem ecclesiæ. Secundo modo, ut ipse non alienet, sed Capitulum aut Prælatus seu Rector, vel parochus ecclesiæ inferioris; ipse verò superior, qui ecclesiæ ex officio publico seu tanquam administrator publicus & universalis omnium ecclesiarum (qualis est Episcopus similisve Prælatus respectu omnium ecclesiarum seu diocesis) tantum consensum suum (qui in eo casu dicitur auctoritas juxta Gloss. in c. 1. h. t. in 6. v. tractatus. ubi ait: *consensus est etiam minorum, sed auctoritas tantum majorum seu superiorum*) prætet. Quam auctoritatem superioris expressè, imò in scriptis dandam, si non quò ad substantiam, saltem ad probationem requiri, cum Laym. thes. 30. ait Pirh. h. t. num. 44. Porrò inter utrumque modum præstandi consensum hæc sunt differentia. Quòd ubi Prælatus seu rector ipsemet alienat tanquam principalis author alienationis, ejus consensus necessàriò intervenire debeat in ipso contractu, utpote pertinens ad illius substantiam; cum utriusque contrahentis consensus sit de essentia contractus. Si verò ipse non alienet, seu non est author principalis alienationis, ejus consensus seu auctoritas, ex post supervenire possit, non secus ac consensus Capituli. Pirh. loc. cit. citans Franc. in c. 1. h. t. in 6. num. 12. Item ubi alienatio faciendâ ab ipso Prælato, & ipse non consentit, alienatio facta v. g. à Capitulo, indubitanter sit irrita omni jure, etiam naturali ob defectum potestatis effectricis seu constituentis contractum, dum nimirum sic deficit voluntas partis unius seu alterius ad contrahendum necessaria. Si verò Prælatus habens potestatem administrandi res ecclesiæ alienet, non petito vel non impetrato consensu superioris, secundum probabilem, de qua supra, si alioqui non cedat in damnnum ecclesiæ, valida erit, usque dum per sententiam rescindatur alienatio.

Quæst. 176. An & cuius superioris consensus præcedere debeat actum alienationis?

R Esp. Consensum seu auctoritatem superioris tribuentis inferiori potestatem alienandi absque eo, quòd ipse alienet, necessàriò præcedere debere extra dubium est; cum absque eo non deur potentia alienandi. Consensum verò illius, qui ipse alienat, non tam præcedere, quàm intervenire debere in ipso actu, constat ex jam dictis; quia non habet se per modum mere solennitatis requisita, uti se habet consensus Capituli, sed spectat ad formam, ita ut ne quidem per modum rati habitationis subsequi possit. Consensus denique superioris, neque concedentis potestatem alienandi, neque per se alienantis (qualis videtur consensus Pontificis) quamvis, ut alienatio valeat, præcedere eam debeat, videtur tamen etiam supervenire posse eidem per modum rati-

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. III.

habitationis. An verò valeat alienatio facta sub hac forma: *salvo assensu Sedis Apostolicæ*: quia refertur ad tempus habile, in quo nimirum obtentus fuerit assensus Sedis Apostolicæ, dubitatur. Respondet Delb. c. 17. du. 1. num. 45. & seq. Quòd factum tempore inhabili, sed relatum in tempus habile validum sit pro tempore habili, si jure illud non irritetur, qualiter in præsentem casu irritetur alienatio facta sine consensu Apostolico. Quòd verum est; si habeat se hic assensus ut forma alienationis, pro ut alitit Delb. De cætero alienationes factas sine consensu Apostolico, etiam cum clausula: *reservato Sedis Apostolicæ consensu*: irritas esse, si ante obtentam confirmationem possessio rei ecclesiasticæ tradita fuerit, absolute docet Barbol. de parochis. c. 23. num. 41. vide me in foro benef. p. 1. quæst. 46. num. 3. Secus tamen videtur, si haberet se ut mera solennitas. Rationem verò & modum, quo potest contractus alienationis celebrari sub dicta forma: *Salvo Sedis Apostolicæ assensu*: tradi à Quarant. v. alienatio. n. 10. ait Delb. num. 47.

Quæst. 177. An & cuius superioris consensus sit necessarius Episcopo alienanti?

R Esp. Episcopo alienaturo bona suæ aut etiam capitularis mentæ, ubi usu recepta *Extrav. ambitiosa*. prohibita est Episcopo alienatio, etiam cum causa & aliis solennitatibus sine beneplacito Apostolico Fagn. in c. nisi essent. de præb. num. 56. cum communi. Item vi juramenti, quòd Episcopi aliique Prælati, qui à Papa confirmantur, præstare debent in consecratione sua de non alienando bona ecclesiastica quovis modo, etiam cum consensu Capituli, inconsulto Papa. Pirh. h. t. num. 57. de quo tamen juramento plura infra. Præscindendo tamen à tali juramento, & ubi usu recepta non est dicta *Extrav.* Episcopo, neque consensu Archiepiscopi, neque Papæ opus est; cum de hoc nihil in jure expressum. Sed solum ad alienationem ab Episcopo faciendam exigitur consensus Capitularis vel clericorum & eorum subscriptio, ut patet ex c. sine exceptione 12. quæst. 2. & c. 1. de his quas sunt à Præl. & ibidem. Innoc. & Host. His non obstante *Can. hujusmodi*. §. quòd si. 10. quæst. 2. Requirente ad talem alienationem comprobationem & subscriptionem duorum vel trium comprovincialium aut vicinorum Episcoporum. utpote qui *Can.* contraria consuetudine seu non usu hominum memoriam excedente abolitus est teste Redoan. apud Wiertner. num. 76.

Quæst. 178. An & cuius superioris consensus ad alienationem faciendam ab Ecclesia, monasterio aut Prælato exempto necessarius?

R Esp. primò: Ad alienationem faciendam, dum ecclesiæ vel monasterium habet quidem suum immediatum Prælatum. V. g. Abbatem vel Præpositum, unà tamen cum illo exemptum est à jurisdictione Ordinarii, seu subiectum immediatè Papæ, si alium sui Ordinis superiorem generalem non habet, alienatio bonorum immobilium aut mobilium pretiosorum sit quidem per illos

N

illos